

ЯНДОВИЧ Д. О.

здобувач

(Донецький державний університет
внутрішніх справ)

УДК 342.9+351.741

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.2.108>**ПОНЯТТЯ ТА ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ
ДЕПАРТАМЕНТУ СТРАТЕГІЧНИХ РОЗСЛІДУВАНЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ
ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ**

У статті обґрунтовано, що адміністративно-правовий статус органу державної влади формується та закріплюється системою норм законів і підзаконних нормативно-правових актів, однак визначальне значення при цьому мають спеціальні нормативно-правові документи, які регламентують організацію, правові засади, структуру та порядок діяльності, при цьому конкретизують його місце у системі публічної адміністрації, визначають функціональне призначення, напрями діяльності, обсяг прав і обов'язків, а також механізми реалізації наданих повноважень. У такому розумінні концепт адміністративно-правового статусу органу публічної влади ґрунтується, з одного боку, на загальних теоретичних і законодавчих положеннях адміністративного права, що характеризують сферу діяльності та належність органу до відповідної управлінської системи (у даному випадку – системи Міністерства внутрішніх справ України та Національної поліції України), а з іншого – на спеціальних нормах (Положенні, наказах, інструкціях тощо), притаманних виключно конкретному органу, яким є Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України.

Однак, проведений аналіз нині чинного законодавства засвідчив, що на законодавчому рівні не сформовано єдиної, цілісної моделі адміністративно-правового статусу суб'єктів протидії організованих злочинності, а наявні відомчі нормативно-правові мають вибіркового характеру, що об'єктивно ускладнює чітке визначення організаційних, функціональних, компетенційних характеристик діяльності Департаменту стратегічних розслідувань у системі публічної адміністрації та Національної поліції України зокрема. Відтак, правове становище Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України формується в умовах фрагментарного та концептуально неузгодженого відомчого нормативно-правового регулювання, що зумовлює відсутність системного, комплексного бачення ролі та місця такого суб'єкта у механізмі державної політики щодо протидії організованих злочинності.

Ключові слова: *Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України, адміністративно-правовий статус, правове регулювання, завдання, функції, повноваження, організована злочинність, протидія.*

Yandovych D.O. The concept and features of the administrative-legal status of the Strategic Investigations Department of the National Police of Ukraine

The article substantiates that the administrative-legal status of a state authority is formed and established by a system of laws and subordinate regulatory legal acts, however, special regulatory legal documents that regulate the organization, legal principles, structure and procedure for activity, while specifying its place in the public administration system, determine the functional purpose, areas of activity, scope of rights and obligations, as well as mechanisms for exercising the granted

powers are of decisive importance. In this sense, the concept of the administrative and legal status of a public authority is based, on the one hand, on general theoretical and legislative provisions of administrative law that characterize the scope of activity and the affiliation of the body to the relevant management system (in this case, the system of the Ministry of Internal Affairs of Ukraine and the National Police of Ukraine), and on the other hand, on special norms (Regulations, orders, instructions, etc.) inherent exclusively to a specific body, which is the Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine.

However, the analysis of the currently applicable legislation has shown that at the legislative level a single, holistic model of the administrative and legal status of subjects of combating organized crime has not been formed, and the existing departmental regulations are selective in nature, which objectively complicates the clear definition of the organizational, functional, and competence characteristics of the activities of the Department of Strategic Investigations in the system of public administration and the National Police of Ukraine in particular. Therefore, the legal position of the Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine is formed in conditions of fragmented and conceptually inconsistent departmental regulatory and legal regulation, which leads to the absence of a systematic, comprehensive vision of the role and place of such an entity in the mechanism of state policy on countering organized crime.

Key words: *Department of Strategic Investigations of the National Police of Ukraine, administrative and legal status, legal regulation, tasks, functions, powers, organized crime, counteraction.*

Постановка проблеми. Проблематика реформування правоохоронних органів упродовж тривалого часу перебуває у фокусі уваги науковців та фахівців у галузі адміністративного права, що зумовлено наявністю системних суперечностей і прогалин у чинному законодавстві, а також динамічними трансформаціями публічно-правових інститутів у сфері внутрішніх справ. Із моменту створення Національної поліції України як органу, орієнтованого на надання сервісних поліцейських послуг населенню, в науковому середовищі не припиняються дискусії щодо змісту, напрямів і результатів її реформування, а також відповідності задекларованої моделі реальним управлінським і правоохоронним практикам. Зазначене обумовлено особливим характером завдань і функцій, покладених на поліцію, поєднанням у її діяльності публічно-сервісних, контрольно-наглядових та примусово-правоохоронних елементів [1]. У цьому контексті перегляд і доктринальне осмислення адміністративно-правового статусу поліції загалом, а також окремих її органів і підрозділів, зокрема Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України, набуває особливої наукової та практичної актуальності.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Окремі аспекти протидії організованій злочинності були предметом наукових доробків В. Л. Грохольського, О. С. Доценка, П. С. Єспринцева, В. І. Литвиненка, В. В. Марчука, Т. М. Міщенко, Г. П. Пожидаєва, Ю. Ю. Сорочик, О. Ю. Шостко та ін. Доробок зазначених вчених має важливе наукове й практичне значення, однак потребують додаткового дослідження проблеми адміністративно-правового статусу Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України з урахуванням правового регулювання, поліцейської практики та умов збройного конфлікту й воєнного стану.

Виклад основного матеріалу. Суттєве значення для формування сучасних засад адміністративно-правового статусу органів Національної поліції України має Закон України «Про Національну поліцію», який закріпив нові правові основи організації та функціонування одного з ключових суб'єктів реалізації державної правоохоронної політики [2]. Такий нормативно-правовий акт визначив місце Національної поліції у системі органів виконавчої

влади, її основні завдання, принципи діяльності, систему органів та загальні межі повноважень, що, у свою чергу, стало підґрунтям для подальшої конкретизації адміністративно-правового статусу окремих структурних підрозділів поліції.

Важливу роль у механізмі діяльності Національної поліції України відіграють спеціалізовані підрозділи, правовий статус яких визначається підзаконними нормативно-правовими актами. Так, відповідно до Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України, такий орган розглядається як міжрегіональний територіальний у складі кримінальної поліції Національної поліції України, який бере участь у реалізації державної політики з питань боротьби з організованою злочинністю та згідно із законодавством України здійснює оперативно-розшукову діяльність [3].

Поняття адміністративно-правового статусу в теорії адміністративного права, з одного боку, має усталений, майже хрестоматійний характер і традиційно розглядається як базова категорія в навчальній та науковій літературі, а з іншого – залишається предметом тривалих і концептуально різноспрямованих наукових дискусій. Відсутність єдності доктринальних підходів до його тлумачення зумовлює істотні розбіжності у визначенні змісту та структури адміністративно-правового статусу, що дозволяє віднести його до однієї з найбільш складних і багатомірних категорій сучасного адміністративного права.

Науковці пов'язують таку ситуацію з низкою об'єктивних чинників. По-перше, у наукових джерелах відсутній консенсус щодо переліку та співвідношення елементів, які утворюють зміст адміністративно-правового статусу. По-друге, у багатьох дослідженнях не простежується диференційований підхід до характеристики адміністративно-правового статусу залежно від виду суб'єкта адміністративного права, зокрема фізичних осіб, органів публічної влади, їх структурних підрозділів або посадових осіб. По-третє, специфіка матеріальної, процедурної та процесуальної складових адміністративного права зумовлює формування різних аспектів правового статусу суб'єктів, що ускладнює вироблення уніфікованої моделі його змісту [4]. У цьому контексті адміністративно-правовий статус розкриває, з одного боку, особливості правового положення суб'єкта в системі публічних відносин (матеріальний аспект), а з іншого – специфіку його участі в адміністративних правовідносинах (процедурний і процесуальний аспекти). Як наслідок, у доктрині обґрунтовується висновок про те, що адміністративно-правовий статус може мати різну структуру та зміст залежно від правової природи суб'єкта та сфери адміністративно-правового регулювання [5, с. 68, 70–71].

У науковій літературі щодо адміністративно-правового статусу органів держави висловлюється позиція, відповідно до якої він відображає сукупність суб'єктивних прав і юридичних обов'язків, закріплених за відповідним органом нормами адміністративного права. Обов'язковою ознакою такого статусу визнається наявність у органу конкретних прав та обов'язків, що реалізуються як у межах адміністративних правовідносин, так і поза ними [6, с. 64]. Водночас у доктрині адміністративного права адміністративно-правовий статус не обмежується лише формальною фіксацією прав і обов'язків, а пов'язується з наявністю у суб'єкта владних повноважень, компетенції, що охоплює мету, цілі, завдання та функції його діяльності, а також із юридичною відповідальністю за результати реалізації наданих повноважень. У цьому контексті адміністративно-правовий статус органів публічного управління визначається як їх правове становище у системі відносин публічного управління, яке формується та закріплюється нормами адміністративного права через визначення функцій, предметів відання, компетенції, завдань, гарантій діяльності й відповідальності [7, с. 55]. На підтвердження, В. Б. Авер'янов, обґрунтовує більш широкий зміст адміністративно-правового статусу органу публічної влади, включаючи до нього не лише компетенцію (права й обов'язки), а й завдання, функції, характер вертикальних і горизонтальних взаємозв'язків у системі виконавчої влади, а також порядок вирішення організаційних, установчих і кадрових питань [8, с. 247].

Аналіз наукової літератури засвідчує, що переважна більшість дослідників розглядає адміністративно-правовий статус як внутрішньо структуровану правову категорію, а в окремих працях – як багаторівневу систему. При цьому наголошується, що складниками такої

структури є не лише права та обов'язки суб'єкта, але й інші елементи, які забезпечують цілісне уявлення про його правове становище. Зокрема, Л. Біла-Тіунова та Т. Білоус-Осінь обґрунтовують позицію, відповідно до якої єдиний і неподільний адміністративно-правовий статус має складно-елементний характер та поєднує у собі галузевий (власне адміністративний) і спеціальний статуси, сформовані в межах адміністративного права [9, с. 67–68].

Водночас у науковій доктрині відсутній єдиний підхід до визначення змісту адміністративно-правового статусу державного органу, що зумовлює плюралізм наукових позицій та концептуальних підходів. Так, О. О. Бандурка, розкриваючи зміст адміністративно-правового статусу державного органу, традиційно зводить його до сукупності повноважень юридично-владного характеру, реалізація яких забезпечує виконання покладених на орган завдань [10, с. 23]. Такий підхід, хоча й відображає владно-управлінську природу діяльності державних органів, водночас не дозволяє повною мірою охопити всі сутнісні характеристики їх правового становища.

У зв'язку з цим О. С. Доценко обґрунтовано критикує зазначене бачення як надмірно звужене, оскільки воно не враховує низку принципово важливих елементів адміністративно-правового статусу, зокрема порядок формування суб'єкта протидії організованій злочинності, а також гарантії його інституційної та функціональної незалежності. Крім того, науковець справедливо наголошує на визначальному значенні мети створення відповідного суб'єкта, адже без її чіткого нормативного закріплення неможливо здійснити повноцінну адміністративно-правову характеристику органу та ідентифікувати його місце в системі суб'єктів протидії організованій злочинності, які нерідко наділені подібними або навіть ідентичними повноваженнями [11].

Подібною позиції дотримується й В. І. Литвиненко, який зазначає, що адміністративно-правовий статус не може зводитися виключно до компетенції органу, а має охоплювати ширший комплекс елементів, зокрема функціональні та організаційні засади діяльності, цільове призначення, мету створення, порядок утворення органу, а також гарантії незалежності здійснення покладених на нього повноважень [12, с. 81]. Такий підхід дозволяє розглядати адміністративно-правовий статус як системну правову конструкцію, що відображає не лише зовнішній прояв владних повноважень, але й внутрішні умови та механізми їх реалізації.

Інші науковці також акцентують увагу на системному характері адміністративно-правового статусу та значенні його окремих елементів у регулюванні суспільних відносин, пропонуючи власні авторські дефініції. Зокрема, А. В. Панчишин розглядає правовий статус як складну, багаторівневу категорію, якій притаманні системність, універсальність і комплексність. На думку дослідника, правовий статус відіграє ключову роль в організації суспільних відносин, оскільки саме через встановлення прав, обов'язків та гарантій їх реалізації визначаються базові принципи взаємодії суб'єктів правовідносин і окреслюється місце конкретного суб'єкта в соціально-правовій системі [13, с. 97].

У контексті правового статусу юридичних осіб, зокрема державних органів, у науковій літературі переважає підхід, відповідно до якого він визначається їхньою компетенцією як сукупністю прав і обов'язків, закріплених у чинному законодавстві. Це стосується органів державної влади, підприємств, установ та організацій, правове становище яких фіксується у законах, положеннях, статутах та інших нормативно-правових актах. При цьому підкреслюється, що ефективність діяльності таких суб'єктів безпосередньо залежить від повноти, чіткості та системності нормативного закріплення їхніх повноважень [14, с. 44].

Аналогічних постулатів дотримується А. Ю. Коротких, який наголошує, що адміністративно-правовий статус державного органу, по-перше, визначає межі належної, а в окремих випадках – обов'язкової поведінки цього органу; по-друге, обов'язковою передумовою його існування є нормативно-правове закріплення в актах, чинних на момент реалізації відповідних повноважень; по-третє, адміністративно-правовий статус являє собою сукупність взаємопов'язаних елементів, зокрема компетенції, функціональних та організаційних засад діяльності, які у своїй єдності формують цілісну правову конструкцію; по-четверте, це

універсальна категорія, що відображає специфіку діяльності конкретного суб'єкта публічної влади [15, с. 135].

Вагомий науковий інтерес у межах даного дослідження становлять також підходи Н. Я. Якимчука, який розглядає адміністративно-правовий статус державного органу як комплекс взаємопов'язаних компонентів і виокремлює серед них мету діяльності, порядок створення та функціонування органу, основні завдання, а також форми взаємодії з іншими елементами державного апарату [16, с. 119]. Розширене бачення структури правового статусу пропонує О. В. Зименко, на думку якого, він охоплює офіційну назву органу, порядок і методи його утворення, територію та межі юрисдикції, цілі, завдання й функції діяльності, обсяг і характер владних повноважень, форми та методи їх реалізації, відповідальність, джерела фінансування, наявність або відсутність статусу юридичної особи, право на внутрішню організаційну структуру, а також використання державної символіки [17, с. 17].

У наукових дослідженнях, присвячених визначенню адміністративно-правового статусу Національної поліції України або її окремих органів і структурних підрозділів, простежується застосування різноманітних методологічних підходів. Вони коливаються від зосередження уваги на окремих елементах адміністративно-правового статусу до комплексного, інтегративного поєднання його характерних ознак як загальнотеоретичної правової категорії з урахуванням специфіки сфери діяльності відповідного суб'єкта. Такий плюралізм наукових позицій зумовлений як багатовимірністю самого поняття адміністративно-правового статусу, так і різноманітністю функціонального призначення органів і підрозділів Національної поліції України.

Зокрема, М. В. Кочеров розглядає адміністративно-правовий статус органів Національної поліції України як загальнотеоретичну категорію, що визначає специфічне правове становище цього правоохоронного органу в системі державної влади та публічного управління [18, с. 295]. О. В. Батраченко, у свою чергу, наголошує на ідентифікаційній функції адміністративно-правового статусу, зазначаючи, що він слугує засобом визначення органів Національної поліції України як суб'єктів конкретних адміністративно-правових відносин у певний період часу та у взаємодії з конкретними суб'єктами [19, с. 40]. Більш розгорнутий та системний підхід пропонує А. М. Сердюк, який досліджує адміністративно-правовий статус патрульної поліції України як цілісну систему законодавчо встановлених і гарантованих державою правових положень, що закріплюють права й обов'язки, завдання та функції, організаційну і управлінську структуру, форми юридичної відповідальності, компетенцію, а також місце патрульної поліції у структурі Національної поліції України [20, с. 79]. Саме такий інтегративний підхід найбільш повно відображає змістовні характеристики адміністративно-правового статусу як Національної поліції України загалом, так і її окремих структурних елементів.

У контексті предмета даного дослідження особливу наукову цінність становить підхід, запропонований С. В. Васюк, щодо визначення адміністративно-правового статусу підрозділів організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування Національної поліції України. Зазначений статус автор пропонує розглядати як систему закріплених у нормативно-правових актах цілей, принципів, завдань і функцій, а також структурно-організаційних і компетенційних елементів, які у своїй сукупності забезпечують спроможність відповідних підрозділів здійснювати оперативне реагування на повідомлення про кримінальні та адміністративні правопорушення чи інші події, проводити аналітичну обробку інформації, планування, контроль і узгодження діяльності уповноважених підрозділів Національної поліції України з питань забезпечення публічної безпеки і порядку, охорони прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави, протидії злочинності, а також надання поліцейських послуг [21].

Варто підтримати О. Г. Стрельченко у тому, що під адміністративно-правовим статусом Департаменту стратегічних розслідувань слід розуміти визначене спеціальними (екстраординарними) нормативно-правовими актами правове положення ДСР в системі органів публічного адміністрування (державного управління) як міжрегіонального територіального

органу у складі кримінальної поліції та в системі правоохоронних органів України загалом, яке відображає його цілі, компетенцію та повноваження [4, с. 52].

Однак, на нашу думку, таке визначення є дещо звуженим, позаяк, адміністративно-правовий статус визначається сукупністю норм адміністративного права та передбаченими ними механізмами реалізації, які у своїй єдності формують правове становище відповідного суб'єкта у системі публічно-правових відносин. Саме ці норми встановлюють правові засади діяльності суб'єктів публічної адміністрації, що здійснюють охорону прав і свобод людини, протидію злочинності, забезпечення публічної безпеки і порядку, а також регламентують умови та межі притягнення їх посадових осіб до дисциплінарної чи адміністративної відповідальності. У такому розумінні адміністративно-правовий статус виступає не лише формально-нормативною характеристикою суб'єкта, а й ключовим інструментом правового забезпечення ефективності його публічно-владної діяльності. Відтак під адміністративно-правовим статусом Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України слід розуміти систему нормативно закріплених цільових, структурно-організаційних та компетенційних елементів, спрямованих на реалізацію повноважень щодо протидії організованій злочинності, шляхом здійснення оперативно-розшукової діяльності, збору, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні правопорушення, а також координації дій підпорядкованих підрозділів з метою забезпечення захисту прав і свобод людини, національної безпеки та інтересів держави.

Підсумовуючи варто наголосити, що адміністративно-правовий статус органу державної влади формується та закріплюється системою норм законів і підзаконних нормативно-правових актів, однак визначальне значення при цьому мають спеціальні нормативно-правові документи, які регламентують організацію, правові засади, структуру та порядок діяльності, при цьому конкретизують його місце у системі публічної адміністрації, визначають функціональне призначення, напрями діяльності, обсяг прав і обов'язків, а також механізми реалізації наданих повноважень. У такому розумінні концепт адміністративно-правового статусу органу публічної влади ґрунтується, з одного боку, на загальних теоретичних і законодавчих положеннях адміністративного права, що характеризують сферу діяльності та належність органу до відповідної управлінської системи (у даному випадку – системи Міністерства внутрішніх справ України та Національної поліції України), а з іншого – на спеціальних нормах (Положенні, наказах, інструкціях тощо), притаманних виключно конкретному органу, яким є Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України.

Нажаль, на законодавчому рівні не сформовано єдиної, цілісної моделі адміністративно-правового статусу суб'єктів протидії організованій злочинності, а наявні відомчі нормативно-правові мають вибірковий характер, що об'єктивно ускладнює чітке визначення такого статусу Департаменту стратегічних розслідувань у системі публічної адміністрації та Національної поліції України зокрема. Відтак, правове становище Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України формується в умовах фрагментарного та концептуально неузгодженого відомчого нормативно-правового регулювання, що зумовлює відсутність системного, комплексного бачення ролі та місця такого суб'єкта у механізмі державної політики щодо протидії організованій злочинності.

Висновки. Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України – це міжрегіональний територіальний орган у складі кримінальної поліції Національної поліції України, створений для реалізації державної політики у сфері протидії організованій злочинності (запобігання, виявлення, припинення та документування діяльності організованих груп, корупційних правопорушень, терористичних загроз), шляхом здійснення оперативно-розшукової діяльності, збору, аналізу та узагальнення інформації про кримінальні правопорушення, а також координації дій підпорядкованих підрозділів з метою забезпечення захисту прав і свобод людини, національної безпеки та інтересів держави відповідно до законодавства України.

Список використаних джерел:

1. Дмитрик Р. В. Поняття та елементи адміністративно-правового статусу поліцейського в Україні. *Юридична наука*. 2019. № 8. С. 178-183.
2. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 р. № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>
3. Положення про Департамент стратегічних розслідувань Національної поліції України: наказ Національної поліції України від 23.10.2019 р. № 1077 (із змінами від 05.12.2022 р. № 859). *Відомчий документ*
4. Літвінов М. О., Стрельченко О. Г. Адміністративно-правовий статус Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції України. *Журнал східноєвропейського права*. 2025. № 133. С. 48–54.
5. Миколенко О. І., Миколенко О. М. Адміністративно-правовий статус як категорія адміністративного права. *Правова держава*. 2023. № 52. С. 65–73.
6. Коломоець Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2011. 576 с.
7. Клипа О. П. Поняття та сутність адміністративно-правового статусу працівників Національної поліції України. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: юридичні науки*. 2020. Т. 31 (70). № 5. С. 52–56
8. Виконавча влада і адміністративне право / за заг. ред. В. Б. Авер'янова. Київ: Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. 668 с.
9. Біла-Тіунова Л. Р., Білоус-Осінь Т. І. Адміністративно-правовий статус громадянина України. *Juris Europensis Scientia*. 2020. Вип. 3. С. 64–68.
10. Бандурка О. О. Державна податкова служба в Україні: система, правовий статус, модернізація: монографія. Харків: Вид-во Нац. ун-ту внутр. справ, 2004. 234 с.
11. Доценко О. С. Протидія організованих злочинності в Україні: адміністративно-правовий механізм: монографія. Київ: ФОП Кандиба Т. П., 2020. 460 с.
12. Литвиненко В. І. Концепція адміністративно-правового забезпечення протидії корупції в Україні: дис. ... докт. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2015. 471 с.
13. Панчишин А. В. Поняття, ознаки та структура категорії «правовий статус». *Часопис Київського університету права*. 2010. № 2. С. 95-98.
14. Юридична енциклопедія: у 6 т. / НАН України, Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, Вид-во «Українська енциклопедія» ім. М. П. Бажана. Київ: «Укр. Енцикл», 2003. Т. 5: П-С. 736 с.
15. Коротких А. Поняття та структура правового статусу адміністративного суду як суб'єкта адміністративної юрисдикції. *Митна справа*. 2013. № 5 (89). С. 134–139.
16. Якимчук Н. Я. Поняття «правовий статус», «правове положення», «правовий модус» та «правовий режим» : теоретико-правовий аналіз. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2013. № 3. С. 11-18.
17. Зименко О. В. Щодо визначення поняття адміністративно-правового статусу старости як посадової особи місцевого самоврядування. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2021. № 12. С. 244–247.
18. Кочеров М. В. Поняття адміністративно-правового статусу Національної поліції України як суб'єкта забезпечення реформ. *Юридичний електронний науковий журнал*. 2019. Вип. 3. С. 294-296.
19. Батраченко О. В. Адміністративно-правові засади діяльності Національної поліції України щодо забезпечення публічної безпеки та порядку : дис... канд. юрид. наук : 12.00.07. Суми, 2017. 218 с.
20. Сердюк А. М. Поняття й елементи адміністративно-правового статусу патрульної поліції України. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2016. № 1. С. 76-80.
21. Васюк С. В. Адміністративно-правовий статус підрозділів організаційно-аналітичного забезпечення та оперативного реагування Національної поліції України: дис... докт. філос. : 081 – Право. Львів, 2022. 216 с.

22. Назимко Є.С., Пономарьова Т.І., Князев С.М. Оцінка ефективності кримінально-правової протидії використанню коштів, здобутих від незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів, прекурсорів, отруйних чи сильнодіючих речовин або отруйних чи сильнодіючих лікарських засобів. *Правовий часопис Донбасу*. 2025. №3(92). С. 69-74.

23. Назимко Є.С., Пономарьова Т.І., Назимко О.В. Особливості кваліфікації кримінального правопорушення, передаченого ст. 364 Кримінального кодексу України: узагальнення судової практики. *Правова позиція*. № 2 (47). 2025 С. 95-98

